

Књига пророка Јоила и Лаодикејска црква адвентиста седмог дана — број шеснаест

Jeff Pippenger

2025-12-22

Број шеснаест

Извињавам се унапред због толико речи пре него што приступим главној теми. Желим да поставим одређене пророчке линије, које су важни делови логике којом намеравам да се послужим када будемо непосредно разматрали књигу пророка Јоила. Раније сам поменуо да хебрејска реч која се у књизи пророка Јоила преводи као „истребљен“, има своје корене у жртвеном начину потврђивања завета у Авраамове дане.

Пробудите се, пијанице, и плачите; и ридајте, сви који пијете вино, због новог вина, јер вам је одсечено од уста. Јоил 1:5.

Хебрејска реч „одсечен“ је H3772, и представља примитивни корен који значи „сећи (одсећи, посећи или раставити); по импликацији уништити или прождрети; посебно склопити савез (то јест, начинити савез или погодбу, првобитно сечењем тела и проласком између делова).“

Схватам да Стронгова дефиниција израза „одсећи“ назива тај израз „примитивним кореном“ у граматичком смислу. Имајући то у виду, одсецање повезано са заветом и Авраамом указује на то да је светлост завета везана за реч, и да је та светлост изложена у свом примитивном историјском корену. „Одсећи“ у погледу историје завета јесте пророчки симбол заснован на својим примитивним коренима, а истовремено је и граматички означено као примитивни корен.

Објава у петом стиху не само да показује да они немају поруку позне кише, представљене „новим вином“, него и да су ‘ту и тада’ одбачени као Божји заветни народ, заветни народ који своје „исконске корене“ води све до Авраама.

Нараштај који је умро у пустињи током четрдесет година водио је своје исконске корене до Аврама, што значи отац многих народа. Нараштај који је са Исусом Навином ушао у Обећану земљу водио је своје исконске корене до Аврама. Јевреји који су разапели Христа водили су своје исконске корене до Аврама. Протестанти који су изашли из Мрачног доба, и који су потом били испитани и заобиђени као Божји изабрани заветни народ 1844. године, водили су своје исконске корене до Аврама. Милеритски филаделфијски покрет који је 22. октобра 1844. ушао у Светињу над светињама водио је своје исконске корене до Аврама. Милеритски лаодикијски покрет који је 1863. обновио Јерихон водио је своје исконске корене до Аврама. Лаодикијска Црква адвентиста седмог дана, која ће бити избљувана из уста Господњих при ускоро долазећем недељном закону, водила је своје исконске корене до Аврама. Сви ти нараштаји јесу, или ће, испунити причу о винограду.

Пијанице у Јоилу буде се да би открили да су одбачени као Божји народ и да немају поруку познога дажда. Тада је супротно истинито. Они које Јоил означава као оне који носе „круне славе“, затим ступају у завет, бивају запечаћени и подигнути као принос. Сасвим први потврђени завет између Бога и изабраног народа започео је истим „одсецањем“ које је представљено у коначној жртви Божјег народа, а која отпочиње недељним законом. То одсецање јесте раздвајање пшенице и кукоља. Кукољ бива одбачен и бачен у огањ, а пшеница се скупља у снопове као пентекостна првина, пшенични принос, који се потом подиже, „као у пређашњим годинама.“

Постоје четири места која се обично истичу као представљање Авраамовог завета. У Постању дванаест Аврам је „позван“ и дато му је обећање да ће од њега начинити велики народ. То није део завета, него је позив обећања. У том тренутку његово име је Аврам, јер је један од симбола заветног односа промена имена. Аврамово име бива промењено у трећем од четири корака завета.

Јер када Бог даде обећање Аврааму, пошто није имао никога већег киме би се заклео, закле се самим собом, говорећи: Заиста ћу те благословом благословити, и умножавањем ћу те умножити. И тако, пошто је стрпљиво претрпео, доби обећање. Јер се људи доиста куну већим; и заклетва им је, ради потврде, крај свакога препирања. Зато Бог, желећи да наследницима обећања још обилније покаже непроменљивост своје одлуке, потврди је заклетвом; да бисмо кроз две непроменљиве ствари, у којима је било немогуће да Бог слаже, имали снажну утеху ми који смо прибегли да се ухватимо за наду која је пред нама; коју наду имамо као сидро душе, и сигурно и чврсто, и која улази у оно што је унутар завесе; куда је за нас ушао Претеча, Исус, поставши заувек Првосвештеник по чину Мелхиседекову. Јеврејима 6:13–20.

Позив је био Божје обећање Авраму, а Он је пружио и другог сведока кроз „заклетву“ која је уследила. „Заклетва“ која је уследила била је трострука. После позива обећања, који је био први корак, други, трећи и четврти корак јесу сам стварни троструки савез, који Бог склапа са изабраним народом. У Постању петнаест Бог формално „сече“ (установљује) савез кроз драматичан обред у којем само Бог пролази између раскомаданих животиња, безусловно обећавајући земљу Аврамовим потомцима. Обећана земља била је представљена као земља између две реке: реке египатске и реке Еуфрата. Први корак троструког савеза укључује непосредно упућивање на пророчку симболику двеју река и на све што је везано за тај симбол. Када надахнуће указује на реке Улај и Хидекел као на догађаје који су сада у процесу испуњења, те две реке биле су типолошки предочене у Аврамовом пророчанству. Оквир је постављен између Аврамове две реке, које, када се доведу у везу са Данилове две реке, чине четири реке, јер је Христов глас глас многих вода.

У тај дан Господ учини завет с Аврамом, говорећи: Семену твоме дадох ову земљу, од реке мисирске до велике реке, реке Еуфрата: Кенеје, и Кенезеје, и Кедмонеје, И Хетеје, и Ферезеје, и Рефаиме, И Амореје, и Хананеје, и Гергесеје, и Јевусеје. 1. Мојсијева 15:18–21.

Земља обећана Авраму била је цео свет, који је у последњим данима представљен са десет царева, док је у првим данима савеза био наведен као десет племена, а не царева. Сто четрдесет и четири хиљаде биће у сукобу са целим светом. Свет ће тада бити укључен у процес испитивања кроз наметање светковања недеље од стране једне светске владе под управом скерлетне блуднице из Откривења седамнаест, која царује над десет царева земаљских. Код Аврама је црквено-државни симбол иконе звери представљен реком Египатском, симболом државничког умећа, и реком вавилонском, симболом црквене управе.

После ових догађаја дође реч Господња Авраму у виђењу, говорећи,

Не бој се, Авраме: ја сам твој штит, и награда твоја веома велика.

И Аврам рече: Господе Боже, шта ћеш ми дати, кад одлазим без порода, а настојник дома мога јесте овај Елијезер из Дамаска? И Аврам рече: Ево, мени ниси дао потомства; и гле, онај који је рођен у дому моме мој је наследник. И гле, дође му реч Господња говорећи,

Овај неће бити твој наследник; него онај који ће изаћи из твоје утробе, тај ће бити твој наследник. И изведе га напоље, и рече: Погледај сада ка небу и изброј звезде, ако их можеш избројити. И рече му: Тако ће бити твоје семе.

И поверова Господу, и Он му то урачуна у праведност. И рече му,

Ја сам Господ који те је извео из Ура халдејског, да ти дам ову земљу у наследство.

И рече: Господе Боже, по чему ћу знати да ћу је наследити? А он му рече,

Узми ми јуницу од три године, и козу од три године, и овна од три године, и грлицу, и голубића.

И узе он све то, и расече их по средини, и метну сваки део један према другом; али птице не расече. А кад птице слетаху на лешине, Аврам их одгони. А кад сунце беше на заласку, тврд сан паде на Аврама; и гле, ужас велике таме обузе га. И рече Авраму,

Знај засигурно да ће потомство твоје бити дошљак у земљи која неће бити њихова, и служиће им; и они ће их злостављати четири стотине година. А и народу коме ће служити ја ћу судити; и потом ће изаћи с великим благом.

И отићи ћеш к оцима својим у миру; бићеш сахрањен у доброј старости.

Али у четвртном нараштају вратиће се овамо; јер безакоње Амореја још није навршено.

И догоди се, кад сунце зађе и наста тама, гле, пећ која се димила и луча огњена прођоше између оних комада. Постање 15:1–17.

Онај који ће водити Мојсија и синове Израилеве као стуб огњени ноћу и облак дању прошао је између тих „расечених“ делова као пећ која дими и луча која гори.

И Господ је ишао пред њима дању у стубу од облака, да им показује пут, а ноћу у стубу од огња, да им светли, да би могли ићи дању и ноћу. Није уклањао испред народа стуб од облака дању, ни стуб од огња ноћу. Излазак 13:21, 22.

Горућа светиљка и димна пећ представљале су стуб од облака или огња и представљају пророчки елемент првог корака, од три корака укључена у Божје успостављање завета са Аврамом. Поглавље почиње речима: „Не бој се“, јер порука првог анђела гласи: бојте се Бога, а они који се, као Аврам, боје Бога, неће имати потребе да се боје Бога. Постоје две врсте страха, јер постоје две класе људи.

Даље у одломку о завету, Аврам поверова Богу, и то му се урачуна у праведност. Три анђела су паралела делу Светога Духа, како га излаже Јован, који учи да Свети Дух осведочава о три ствари: о греху, о праведности и о суду. Те одлике се подударaju са три анђела, те након што је страх Божји изложен у одломку о завету, потом се препознаје други корак, праведност, да би затим уследило објављивање суда, што је треће дело Светога Духа, и порука трећег анђела. Први корак завета предображавао је поруку првог анђела, која је увек фрактал све три поруке. Три корака заветног процеса представљају три анђела из Откривења четрнаест.

Након што је Аврам убројан у праведне, означавајући другог анђела, он припрема принос, јер се принос припрема непосредно пре трећег корака суда. Тај принос представља принос Левита из Малахије три, који се подиже као застава. Као што три раздобља од по четрдесет година у Мојсијевом животу представљају поруке тројице анђела, тако првих четрдесет година Мојсијевог живота садржи сва три корака поруке тројице анђела.

Место на коме почиње Мојсијево сведочанство јесте страх његових родитеља пред Богом (први корак), након чега следи видљива проба. Други корак обухвата видљиву пробу, као што је био случај у првом поглављу Данила, када се Данило најпре побојао Бога и одбио да једе вавилонску храну, а затим је био испитан на основу свога телесног изгледа. Потом је за Данила уследио трећи испит, три године касније, од стране цара Навуходоносора, симбола цара са севера и закона о недељи, што је порука трећег анђела.

Мојсијеви родитељи бојали су се Бога, ставили су га у ковчег на воду, а фараонова кћи била је наведена да увиди ту ситуацију, а затим је пресудила у корист спасења детета. Почетак Мојсијевог живота био је илустрација савеза који је Бог склопио са човечанством, а потом је, преко Мојсија, Бог такође склопио савез са изабраним народом одабраним из човечанства. Нојев савез са човечанством представља велико мноштво, а Мојсијев савез са изабраним народом представља сто четрдесет и четири хиљаде. Принос који је Аврам требало да принесе ради потврђивања савеза носио је обележје Нојевог савеза, као што је то био случај и са Мојсијем, који је испунио Аврамово пророчанство вековима касније.

Жртва се састојала од пет различитих животиња: трогодишње јунице, трогодишње козе, трогодишњег овна, грлице и младог голуба. Птице су остављене целе, а јуница, ован и коза били су „расечени“ на половине. Жртва представља подизање заставе у последњим данима као видљивог испита за човечанство. Видљиви знак за фараонову кћер био је младенац

Мојсије у ковчежићу. Ковчег је симболизован са осам душа у ковчегу. Број „осам“ утврђен је као једно од пророчких обележја заставе сто четрдесет и четири хиљаде. Када узмете у обзир пет животињских жртава и три поделите на половине, тада се ваша жртва састоји од осам делова, као што је прасликовано Нојем, а затим потврђено у Аврамовој жртви.

Тих пет животиња, када се разделе онако како је Бог наложио, представљају број „осам“, и тиме представљају оне душе на крају света које су биле праобразоване са „осам“ душа на ковчегу. Знак обрезања, који је други корак у Аврамовом троструком завету, требало је да се изврши осмога дана по рођењу, а тај обред је замењен крштењем, које праобразује Христово васкрсење, које се догодило „осмога“ дана. Број „осам“ је утврђено обележје завета и Ноја и Мојсија, и они праобразују сто четрдесет и четири хиљаде који ће бити уздигнути као жртва-застава, и који су „осми“, који је од седморице.

Тих пет животиња представљају пет мудрих девојака, које су предображене „осморицом“ у ковчегу; оне ће прећи из старог света у нови свет — не видевши смрти.

Аврамов принос био је чист принос, јер су све животиње у том приносу биле чисте животиње, и заједно представљају главне животиње употребљаване за паљенице. Порука првог анђела укључује заповест да се обожава Створитељ, а главне жртвене животиње из светилишне службе, која је требало да буде установљена када се Аврамово пророчанство испуни у Мојсијево време, изложене су као приноси богослужења, док уједно предочавају и позив првог анђела да се обожава Створитељ.

Осамнаести стих изричито каже: „Тога дана Господ склопи завет с Аврамом.“ То означава први од три корака који предображавају три анђела из Откривења четрнаесте главе. Корак завета у Постању петнаест представља поруку првог анђела из Откривења четрнаесте главе, за којом следи други анђеол, који је био предображен другим кораком Аврамовог завета, забележеним у Постању седамнаест.

У другом кораку Аврамово име бива промењено у Аврахам. Аврам значи „отац је узвишен“, а Аврахам значи „отац многих народа“. У позиву Аврама било је дато обећање да ће постати велики народ, али то обећање није било потврђено све док Аврамово име није било промењено. Тада је постао први отац изабраног заветног народа. Следећи корак је предсликавао поруку трећег анђела, док је Аврахам кушан у приношењу Исака на жртву, што је предсликавало крст, што је предсликавало 22. октобар 1844. године, што предсликава недељни закон — што је порука трећег анђела. Тај трећи заветни корак испунио се двадесет другог октобра 1844. године, и изложен је у 22. глави Постања.

У другом кораку, који је порука другог анђела, где се Аврамово име мења, установљава се обред обрезања као „знак“ заветног народа и његовог односа према Богу. У историји поруке другог анђела Божји народ бива запечаћен. Они бивају подигнути као застава код поруке трећег анђела, представљене законом о недељи, али су запечаћени у раздобљу непосредно пре закона о недељи, што би у милеритској историји било непосредно пре него што су се врата затворила 22. октобра 1844.

Исто важи и за три указа о изласку из Вавилона који су започели пророчанство од 2300 година, које се окончало при доласку трећег анђела 22. октобра 1844. године. Храм је био довршен током историје другог указа, после првог, али пре трећег. Темељи су били положени за време првог указа, а здање храма довршено у историји другог указа. Трећи указ, 457. године пре Христа, започео је 2300 година, док је сам тај указ Јеврејима вратио национални суверенитет. На трећој ознаци пута успоставља се царство, као што је представљено обнављањем националног суверенитета у трећем указу и подизањем победоносне цркве као заставе при недељном закону.

Трећи декрет је представљао долазак трећег анђела на свадбу 22. октобра 1844. године. Невеста се припрема пре свадбе, а не на свадби. Запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде извршава се непосредно пре закона о недељи, у временском раздобљу које је пророчки представљено као испит слике звери. Обавештени смо да је испит слике звери испит који морамо проћи пре него што се време милости заврши.

„Господ ми је јасно показао да ће лик звери бити образован пре него што се време милости затвори; јер ће он бити велики испит за Божји народ, којим ће бити одлучена њихова вечна судбина. Ваш став је таква збрка недоследности да ће тек неколицина бити преварена.

„У Откривењу 13 ова тема је јасно изложена; [Откривење 13:11–17, наведено].“

„Ово је испит који Божји народ мора имати пре него што буде запечаћен. Сви који су доказали своју оданост Богу држањем Његовог закона и одбијањем да прихвате лажну суботу, сврстаће се под заставу Господа Бога Јехове и примиће печат живог Бога. Они који се одрекну истине небеског порекла и прихвате недељну суботу, примиће жиг звери.“ Manuscript Releases, volume 15, 15.

Врата су се затворила 22. октобра 1844. године, предображавајући затворена врата при недељном закону. Сестра Вајт каже да је проба иконе звери проба коју морамо проћи „пре“ него што се благодатно време затвори, а такође каже да је та проба место где се одлучује наша вечна судбина. Пре недељног закона, невеста се припрема, а то захтева да има одговарајућу свадбену хаљину, хаљину која треба да буде очишћена огњем пречишћења Весника завета. Печат се ставља пре свадбе, а затим се свадба збива при недељном закону.

Sestra Vajt ukazuje da je pečačenje utvrđivanje u istini i umno i duhovno. Ona dalje ukazuje da će, „kada“ Božji narod bude zapečaćen, „tada“ doći potresanje Božjim sudovima. To potresanje jesu sudovi koji započinju pri zemljotresu iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja, što je zakon o nedelji u Sjedinjenim Državama.

Милеритски храм био је довршен у поноћном вапају, чиме се показује да се печат ставља пре трећег граничника суда. У Авраамовом завету трећи корак суда био је Исак на гори Морији, предизображавајући не само Христа на крсту, него и приношење Левита у Малахији три.

И седеће као пречишћивач и чистилац сребра; и очистиће синове Левијеве, и пречистиће их као злато и као сребро, да би приносили Господу принос у праведности. Тада ће принос Јуде и Јерусалима бити мио Господу, као у дане старе и као у пређашње године.

И доћи ћу к вама на суд; и бићу хитан сведок против врача̀ра, и против прељубочинаца, и против оних који се лажно куну, и против оних који најамнику ускраћују његову надницу, удовици и сирочету, и који странца одвраћају од његовог права, и не боје се мене, вели Господ над војскама. Малахија 3:3–5.

Након процеса очишћења, принос ће „тада“ бити као у данима старим, а принос се припрема током завршног чина суда, јер се тада Левити који су очишћени и припремљени као принос, стављају у супротност с лудим девицама, против којих Христос треба да буде „брз сведок“. Тај „брз сведок“ јесте „верни сведок Лаодикијској цркви“, који ће Савну бацити као лопту у далеку земљу, и који избацује Лаодикијце из Својих уста нагонским повраћањем. Раздвајање пшенице и кукоља биће брзо, јер су завршни покрети убрзани. Тај брзи весник јесте Онај који изненада долази у Свој храм у Малахији три.

Подизање приноса у Малахији „као у старе дане“ јесте подизање заставе сто четрдесет и четири хиљаде; то је било подизање приноса два пентекостна таласана хлеба; то је било подизање змије на мотки у пустињи; то је било подизање Христа на крст и то је било подизање Седраха, Мисаха и Авденага у пећи огњеној с Христом, док се сав свет дивео и чудео; то је било објављивање карте из 1843. године, и намеравања сврха карте из 1850. године.

У другом ступњу Авраховог савеза установљен је и прописан обред обрезања, те је тако постао знак савеза. Аврахам је, за разлику од Мојсија, одмах обрезао Исака, тако да би, када га је у трећем ступњу узнео као принос, Исаак представљао знак. Тај знак ће касније бити замењен крштењем, који заједно пружају два сведочанства о знаку крста.

„Шта је печат живог Бога, који се ставља на чела Његовог народа? То је знак који анђели, али не и људске очи, могу да читају; јер анђео затирник мора да види овај знак откупљења. Разуман ум је видео знак крста Голготе на усвојеним синовима и кћерима Господњим. Грех преступа закона Божјег је уклоњен. Они су обучени у свадбено рухо и послушни су и верни свим Божјим заповестима.“ Manuscript Release, number 21, 51.

У првом кораку завета у Постању петнаест, препознато је временско пророштво о 400 година ропства, а Павле исти тај период одређује као 430 година. Павлово рачунање започиње позивом у Изласку дванаест, јер он укључује и време Аврамовог пребивања као дошљака. Када се пажљиво размотри, четиристо година у односу на тридесет година јесу један симбол који Павле износи, а четиристо година које износи Аврам јесу други симбол. Дакле, шта представља раздобље од четиристо година, шта представља раздобље од четиристо тридесет година, и шта представља тридесет година?

Учењаци су с правом показали да се четири стотине и тридесет година могу поделити на два раздобља од по двеста и петнаест година: прво раздобље без ропства и поробљености, а друго раздобље ропства.

Аврам је ушао у Ханан у доби од 75 година, а Исак се родио када је Авраму било 100 година (25 година касније). Јаков се родио када је Исаку било 60 година, а Јаков је ушао у Египат када му је било 130 година. То укупно износи 215 година у Ханану и 215 година у Египту, што даје укупно 430 година. За изучаваоца пророштва, то пружа два сведочанства, из два заветна симбола, за Павла, као што је и Авраму име било промењено. Павле наводи 430, а Аврам 400. Испуњење, ред по ред, двеју повезаних временских пророчанстава повезано је с раздобљем првога завета које је водило ка успостављању Божјег изабраног народа.

Када је Христос дошао у историју да потврди завет с многима за једну седмицу, та седмица је представљала два међусобно повезана временска пророчанства. Павлово пророчанство од четири стотине и тридесет година може се поделити на два једнака дела, као и Христова седмица. Двеста петнаест година у Ханану, а затим двеста петнаест година у Египту, представљајући лично сведочанство Христово током 1260 дана, а потом 1260 дана Христовог сведочанства у личности Његових ученика. И 2520 дана током којих је Христос потврђивао завет такође представљају седам времена, која су „распра завета Његовог.”

Од 723. године пре н. е. до 1798. године протиче 2520 година, а те године су подељене на два раздобља од по 1260 година, која представљају паганизам како 1260 година гази светилиште и војску, а потом папство како 1260 година гази светилиште и војску. Средина Христове седмице био је крст, а средина седмице (538) даје 1260 година паганског сведочанства, након чега следи 1260 година паганског сведочанства од стране папског ученика паганизма. Када је Христово царство благодати било оснажено на крсту, то је било праслика 538. године, када је антихристово царство било оснажено. На крсту је дословни Израел био заобиђен, а отпочео је духовни Израел. Године 538. дословни паганизам био је заобиђен, а отпочео је духовни паганизам.

Аврамово пророштво о четири стотине година такође је и четири стотине и тридесет година. То је исто пророштво, али изложено кроз два симбола савеза. Та два повезана временска пророштва указивала су на ропство и избављење Божјег народа, што је требало да се испуни на почетку заветне историје древног Израиља. На крају заветне историје древног Израиља, постоји једно временско пророштво које се подудара с другим, у односу дан за годину, и тако указује на два временска пророштва која наглашавају избављење и ропство.

U središnjem istorijskom razdoblju početka i završetka drevnog Izraela nalazimo Danila u vavilonskom ropstvu. Iz te savezničke istorije, koja označava ropstvo i obećanje izbavljenja, iznosi se proročanstvo koje povezuje savezničku istoriju drevnog Izraela sa savezničkom istorijom savremenog Izraela. U knjizi proroka Danila prepoznaju se dva vremenska proročanstva. „Zakletva” Mojsijevih „sedam vremena” iz Levitske dvadeset šeste glave prepoznaje se u Danilu 9/11, kao i pitanje iz trinaestog stiha u Danilu osam, koje vodi do odgovora u četrnaestom stihu, koji označava proročanstvo od 2300 godina. „Zakletva”, koja je, ako se prekrši, „Mojsijevo prokletstvo” u Danilu 9:11, kada je izvršena 677. godine pre Hrista nad južnim carstvom, završila se 22. oktobra 1844, kao i 2300 godina. Oba rasijanja od 2520 nalaze se u pitanju iz trinaestog stiha, a odgovor iz četrnaestog stiha jeste 2300.

Као што је било са Мојсијем, алфом заветне историје древног Израиља, и као што је било са Христом, омегом заветне историје древног Израиља, тако је и почетна алфа-историја савременог Израиља обухватала два међусобно повезана временска пророчанства. Једно је представљало ропство и поробљеност, а друго избављење. Подела 430 година на два једнака периода у алфа-историји древног Израиља била је праслика пророчке поделе која је поновљена у седмици у којој је Христос потврдио завет, а међусобно повезани период суда за кршење завета, који је био подељен на два једнака периода, износи два сведока: да ће алфа-историја савременог Израиља имати слично пророчко упориште. Две хиљаде пет стотина двадесет година и две хиљаде три стотине година, које се заједно окончавају, пружају трећег сведока о два међусобно повезана временска пророчанства, која поседују пророчанство подељено подједнако по средини.

Три сведока навела би душу да очекује да, када Господ ступи у завет са сто четрдесет и четири хиљаде у омега-историји савременог Израиља, постоје два сродна пророштва о пророчком времену и с тим повезан период који је подељен на два једнака дела; али то не може бити тако, јер када је Господ ступио у завет са савременим Израиљем, подигао је Своју руку к небу и објавио да времена више неће бити.

Завет сто четрдесет и четири хиљаде представљен је са два хлеба за потресање од првине пшеничног приноса. Пророчка структура три сведока, којој следи двоструко сведочанство којему недостаје разликовање пророчког времена, налази се у Аврамовом приносу јунице (која је била подељена на једнаке делове), козе (која је била подељена на једнаке делове) и овна (који је био подељен на једнаке делове), а потом грлице и голуба.

Прва три приноса су у својој симболици сва имала по три године, што показује да представљају три приноса који су поседовали пророчко време. Не само да су сва три приноса поседовала пророчко време, него је сваки од њих имао пророчко време које је било подједнако подељено на два раздобља. Грлица и голубић немају назначену старост; једноставно је требало да буду млади, јер представљају последњи нараштај заветног народа, који је представљен двема птицама, или двама стадима.

Два стада представљају велико мноштво и сто четрдесет и четири хиљаде, али две птице имају споредно значење. Голуб је једна од жртава за светињу, и када потражите одређење голуба као жртве, најчешће то означава једну врсту грлице; док голуб у Аврамовом приносу означава птицу која је толико млада да још нема перје, или, још горе, птицу којој је перје почупано. На овом пророчком нивоу те две птице су жито и кукољ.

У последњим данима застава ће бити подигнута к небесима као птица, и то баш у време када ће две нечисте птице подићи безакоње и поставити га на његов престо у Сенару.

Тада изиђе анђеоло који говораше са мношвом и рече ми: Подигни сада очи своје и види шта је то што излази. А ја рекох: Шта је то? А он рече: Ово је ефа која излази. И још рече: Ово је њихово обличје по свој земљи. И гле, подиже се један таланат олова; и то је жена која седи усред ефе.

И рече: Ово је безакоње. И баци га усред ефе; и баци оловни поклопац на њена уста.

Тада подигох очи своје и погледах, и гле, изиђоше две жене, и ветар беше у њиховим крилима; јер имаху крила као крила роде; и подигоше ефу између земље и неба. Тада рекох анђелу који говораше са мном: Куда ове носе ефу? И рече ми: Да јој саграде дом у земљи Синарској; и биће утврђена, и постављена онде на своје постоље. Захарија 5:5–11.

Папство, представљено као „безбожност“, или код Павла као „тај безаконик“, примило је своју смртоносну рану 1798. године, када је таленат олова био стављен преко корпе у којој она седи. Након тога ће спиритизам и отпаднички протестантизам подићи њу и саградити јој дом у Синару, у истом тренутку када Бог довршава зидање дома који ће подићи као заставу. У Захарији су лажна застава представљена као жена безбожности, а застава су представљене као голубице. Свет ће тада бирати између Рима, који је кавез сваке нечисте и мрске птице, и голубице, симбола Божјег завета с човечанством.

И повика снажним гласом говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и поста станиште демона и пребивалиште свакога нечистог духа и кавез сваке нечисте и мрске птице. Откривење 18:2.

Христос је, у вези са Својом смрћу и васкрсењем, изјавио: „развалите овај храм, и за три дана ћу га подићи.“ Та три дана представљају пророчки период у коме се храм подиже, као што је био случај са Мојсијем, са Христом и са милеритима. Захтев да у Аврамовом приносу јуница, коза и ован буду од три године представља да ће у оквиру сваке од три заветне историје које сада разматрамо бити подигнут храм. Коначни заветни храм сто четрдесет и четири хиљаде јесте застава која треба да буде подигнута као круна ка небесима. Из тог разлога, јуница, коза и ован су земаљске звери, чиме се прави разлика у односу на птице које лете по небесима. Заветни храм који се подиже у последњим данима јесте време када ће Јерусалим бити уздигнут изнад свих хумова и гора.

Иако још нисам утврдио сваки елемент првог од три заветна корака Аврама, до сада сваки елемент који смо разматрали има свој пандан на почетку и на крају древног дословног Израиља, као и на почетку савременог Израиља. Показали смо три корака анђела из Откривења четрнаест у Аврамовом првом заветном кораку. Фрактал трију анђела који се налази у Аврамовом првом заветном кораку биће још јасније потврђен када будемо разматрали Аврамов други и трећи заветни корак.

Аврамових „осам“ приноса не представљају само приносе који ће постати део обреда у Мојсијевом светилишту, него они означавају и потврђују улогу пророчног времена у историји Божјег заветног народа. Они потврђују почетке и завршетке Израиља као Божјег изабраног народа, било дословног било духовног.

Павлових 430 година јесте пророчки период који се не може логички одвојити од Аврамових 400 година. Када се положи једни преко других, они дају период од тридесет година, праћен четиристо година. Ту ћемо наставити у следећем чланку.

„Proročanstva zapisana u Starom zavetu jesu reč Gospodnja za poslednje dane, i ispuniće se isto tako sigurno kao što smo videli pustošenje San Franciska.“ Pismo 154, 26. maj 1906.